

ГРИГОР УГАРОВ

ЛИСИЧИ ЛОВ

chitanka.info

В ясно утро вървахме през гората. През нощта беше навалял пресен сняг, после отгоре бе минал мразовитият нощен вятър и снегът бе хванал тънка ледена корица. Кучето вървеше напред, стъпваше леко, а ледената корица при всяка негова стъпка се разсипваше на дребен прах. Наоколо зелените борове приличат на купи сено, върху сплетените храсталаци искри бял покрив, от който висят ледени кристали. Над поточето бе застинала седефена завеска.

Наоколо бе тихо, бяло и чисто.

Ноздрите на кучето бяха цъфнали в скреж, но Гривчо, видял и по-сурово време, не се плашеше. Той тичаше, търсеше, но напразно — никаква следа не хващаше. Нямаше дори красивите синджирчета, изплетени от дирята на горската мишка.

Дълго вървахме, но като че ли всичко в гората бе измряло. А знаех, че е паднал първият сняг и дивечът още не е заспал своя дълбок зимен сън. Помислих си, че скърцането на снега и подлайването на кучето го плаши отдалеч и всяка жива душа се спотайва, където е. Затова помахих Гривчо, вързах го с ремъка, очистих един пън от снега и седнах, а кучето приклепна до мен. Разбрахме се без дума — сега трябваше да мълчи и да се ослушва и то наистина се смълча.

Не мина много и откъм дерето изскочи лисица. Веднага я забелязахме, но седяхме безшумно и неподвижно и тя не ни видя. Пък и да ни е видяла, навярно ни е взела я за дървета, я за оголени камъни, а вятърът духаше към нас и тя не можеше да ни подуши. Все пак аз предпазливо притиснах устата на Гривчо, защото той също напрегнато следеше хитрушата и дори веднъж несдържано и тихо изръмжа.

А тя, спокойна, че не долавя никаква опасност, се провлече по корем и притихна до един стар смърч, като непрекъснато обхождаше с поглед наоколо. В това време от съседното дърво пъргаво се спусна една катерица с широка рунтава опашка, потича из снега, спря се и започна да рови с предните си лапи.

Лисицата още повече се сниши, а рунтавелката дълго размахва лапички и най-сетне разчупи снежната корица, покрила като стъкло пресния сняг. Изрови шишарка или орех — своята скъпоценна зимнина, пък лисицата лежеше и не трепкаше, макар зорко да следеше всяко нейно движение. Само очите ѝ ставаха по-неспокойни.

Като похапна, катеричката изведнъж изчезна под замръзналия сняг, а пакостницата това и чакаше — надигна се, притича безшумно и

застана при дупката. Когато катеричката подаде муцунка, тя се хвърли, ала, види се, не успя здраво да я захапе, изтърва я и жертвата отново се мушна под снега. Но хищникът не губеше надежда — търпеливо зачака повторно.

Погледнах кучето — трябваше да помогнем на катеричката, защото тъй, за да се спаси от смърт, ще трябва да пожертва на студа лапите си, а какво ще прави горката без своите лапи?... Не ми се искаше само да прогоним пакостницата, трябваше да я уловим, но стрелям ли, сачмите ще пробият снега и ще засегнат другата невинна животинка. Дълго се колебах. Най-сетне реших, че най-напред трябва да спася катерицата. Все пак приготвих пушката и скрит зад едно дърво, извиках.

Лисицата тутакси като стрела се совна към дерето, оставяйки след себе си бяла снежна мъгла. Катерицата изскочи и изчезна между клоните на дървото.

Затичах към дерето и стрелях, макар да знаех, че е нахалост, но бях доволен, защото спасих живота на добрата малка къщовница.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.